

Forfatter: Blicher, Steen Steensen

Titel: Udrag fra Præsten i Vejlbye (DK)

Citation: Blicher, Steen Steensen: "Noveller", i Blicher, Steen Steensen: *Noveller*, udg. af Esther Kielberg ; Henrik Ljungberg , Det Danske Sprog- og Litteraturselskab, Borgen, 1991, s. 132. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-blic03val-shoot-idm140515388435392/facsimile.pdf> (tilgået 15. maj 2021)

Anvendt udgave: Noveller

»pas paa! nu faae vi en Skjændepræken!« Strax efter havde de hørt – see kunde de Intet, for Diget var for højt og Hækken for tæt – hvorledes de skjændtes, og blev den Ene ikke den Anden noget Ord skyldig. Tilslidst havde de hørt Præsten raabe: »jeg skal saae din Hund, Du skal ligge død for mine Fødder!« hvorpaa det kladskede, to eller tre Gange, som naar Een faaer Munddasker. Saa havde Niels skjældet Præsten for en Bøddelknegt og en Kjeltring. Dertil havde Præsten slet Intet svaret, men derimod hørte de to dumpe Slag, saae tillige Bladet af en Spade og noget af Skaffet to Gange svinges over Hækken; men den der svingede Spaden kunde de ikke see for Hegnets Højde og Tæthed. Dermed var Alt stille inde i Haven; men de (Hyrdeenken og hendes Datter) vare blevne bange og underlig tilmode, og saa gangne i Marken til Creaturene. Selvsamme Forklaring som Moderen, gav ogsaa Datteren. Jeg spurgte dem, om de ikke havde seet Niels Bruus komme ud af Haugen; hvilket de Begge benægtede, skjøndt de ofte havde seet sig tilbage.

Alt dette stemmede aldeles med Præstens Beretning til mig; og at de ikke havde seet Karlen komme ud af Haugen, var rimeligt nok, da han til den søndre Side havde ligesaa nær til Skoven, hvorhen Præsten sagde, han havde taget Coursen.

Jeg erklærede nu Morten Bruus, at det aflagte Vidnesbyrd Intet beviste om det formeentlige Mord, allerhelst som Præsten havde frivillig fortalt mig hele Sagen, ganske som Kvinderne nu havde fremsat den. Hertil smilte han bittert, og bad mig blot afhøre det tredje Vidne; hvilket jeg nu og gjorde. – Jens Larsen forklærede; at han en Aften meget silde (men saavidt han mindede var det ej samme Aften efter at Niels Bruus var rømt, men den næste) var gaaen hjem fra Tolstrup, og gaaet ad den sædvanlige Gangstie østen om Præstens Hauge. Derinde havde han hørt Lyden af En som grov. I første Øjeblik var han vel bleven noget bange; men da det var klart Maaneskin, besluttede han sig dog til at ville see, hvo det var, som kunde have at bestille i Haven paa saadan Tid. Han havde da sat sine Træskoer, var klavret op paa Diget, og med Hænderne gjort sig et lidet Kikhul gennem Hækken. Her saae han da Præsten i sin daglige Sloprok og med sin hvide Bomulds Nathue paa Hovedet, staae og giatte Jorden efter med en Spade; men andet saae han ikke. Da Præsten i det samme havde vendt sig pludselig om, som om han havde fornømt No-